

Noget af det meest Høinsefalvende i saa Henseende skal jeg dog tillade mig at omtale, og her fremtræder da navnlig det Capitel, der omhandler Forbrydelser imod Sædeligheden, i hvilket Capitel ogsaa Forbrydelser med Hensyn til Egtefæbet omhandles. Man gaaer her i flere Henseender ud fra det gammeltestamentlige Begreb; det er vel til Lykke endel forandret, men dog ere saadanne forunderlige Ting beholdte som f. Ex. § 162, hvor det hedder: „Have de som ere saaledes beslægtede eller besvøgrede, at de ikke uden Bevilling maae indgaae Egtefæb sammen, legemlig Dmgang med hinanden, straffes de med Fængsel eller Bøder.“ Her er altsaa Bevillingssystemet vedligeholdt, og det finder jeg nu at være Noget af det Forunderligste, ja næsten at være latterligt, at en Konge som summus episcopus i et protestantisk Land skulde kunne give Bevilling til Noget, som ellers er syndigt og utilladeligt. At en Pave eller en Statsmagt skal give Bevilling til Noget, som er usædeligt, ja ugudeligt, strider imod de guddommelige Love, at man skal kunne købe denne Bevilling for Penge, forekommer mig at være meget anstødeligt; Noget, som ikke bør beholdes. Heller ikke ere Begreberne Høer og Blodskam — for at jeg skal holde mig til dette Capitel — tilstrækkelig forklarede i deres fulde Betydning, ligesom der navnlig med Hensyn til Begrebet „Blodskam“ vedblivende gjøres Forskjel paa den egentlige og den uegentlige Blodskam, uden at dog Noget ret kan see, hvad man mener ved „egentlig Blodskam“. Enten er Blodskam det, der er anført som Blodskam i den jødiske Lovgivning, og Alt, hvad deri ikke er nævnt, er ikke Blodskam, eller ogsaa har man et andet Begreb derom, men i saa Fald maatte det dog fremsættes aldeles bestemt, hvad Blodskam er. Der er enkelte andre Forbrydelser, der have været straffede haardt forhen, og som Udkastet foreslaaer at bestemme en mildere Straf for. Dette kan jeg nu i det Hele ikke Andet end billige; men det er kun de ufuldstændige og unyttige Begreber, som jeg har en heel Deel imod. — Jeg finder ogsaa, at Bestemmelserne angaaende „Nødværg“, navnlig om, hvor vidt det skal kunne gaae, og flere andre saadanne Bestemmelser, ere temmelig vage og ubestemte. — Dernæst har Udvalget — for at jeg ikke

skal opholde mig for meget ved Enkelthederne, som jeg, saavidt jeg formaaer, vil gjøre til Gjenstand for Endringsforslag til Sagens anden Behandling, skal jeg kun bemærke det i al Almindelighed — indsat et heelt nyt Begreb, tildeels uden at bestemme det. Jeg er ikke saa vis i den gamle Criminallovgivning, jeg har kun en almindelig Anskuelse om den, og jeg beder det derfor tilgivet, hvis jeg her skulde tage feil. Min Bemærkning gjælder det tyvende Capitel, der handler om „Duel“, og hvor Udvalgets Minoritet, og det vistnok med Rette, har foreslaaet, at hele Capitlet skulde gaae ud. At indføre de gamle Dvekampe igjen skulde jeg ikke have Noget imod, thi det var vistnok mere fordeelagtigt for den Enkelte at udfordre Modstanderne end at føre en langvarig Process; der vilde i alt Fald gaae mindre i Procuratoreernes Lomme; men som Sagen nu staaer her i Udkastet, gjør det hverken til eller fra, det kan ikke nytte Noget, at disse Bestemmelser staae der, og de burde derfor vist helst udgaae; de maatte i alt Fald være langt nøiagtigere i Formen, end Tilfældet er her. Et af de vigtigste Punkter af særlig Betydning, hvor Udvalget har en stor Fortjeneste, er Bestemmelserne med Hensyn til Dødsstraffen. Her har nemlig Udvalget foreslaaet, at der bestandig ved Siden af Dødsstraffen skal kunne anvendes Strafarbejde paa Livstid. Det er nu et højt interessant Spørgsmaal, et Spørgsmaal af uhyre Betydning, og som ogsaa hænger sammen med det, som jeg i min Indledning bemærkede, om vi nemlig skulle tage Sagen paa den naturlige, rigtige og menneskelige Maade, eller om vi skulle tage den paa den halv jødiske og den halv kristelige Maade. I den Lovgivning, som vore Forfædre gav herom, gif de ud fra det almindelige Begreb, som ligger i Skriftens Ord: „Hvo, som udøser Menneskets Blod, ved Mennesket skal hans Blod udøses, thi Gud Herren skabte Mennesket i sit Billede.“ Nu er det et Spørgsmaal, om dette skal have en almindelig menneskelig Betydning, eller kun skal have Betydning for det Folk og det Land, der kender Gud Herren. Jeg troer nu ikke, at det kan gjælde i Almindelighed, men at det kun hører hjemme i den